

ตอนที่ ๓๖

ปาฏิหาริย์ลิงเผือก

หลังจากที่ มันถูกยิงด้วยขีปนาวุธสายฟ้า ซึ่งเป็นอาวุธของเจ้าของร่างผลึกสีเขียวมรกต ร่วงหล่นลงไปที่ใจกลางป่าของเกาะแห่งนี้ สภาพมันก็ไม่ต่างอะไรกับลิงป่าตัวเล็กๆ และความโดดเด่นของมันก็คือ ผิวกายสีเขียวเผือก เป็นที่จับจ้องของเหล่าสรรพสัตว์ในป่า

มันไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรมาก เพราะหล่นลงตรงต้นไม้ใหญ่พอดี มันค่อยๆ ปีนลงจากต้นไม้ลงมาข้างล่าง ดูเหมือนว่า มันจะไม่ค่อยรู้ธรรมชาติของป่าเอาเสียเลย เพราะข้างล่างนี้มันอันตรายยิ่งกว่าข้างบนเสียอีก แม้จะเป็นเวลากลางวัน แต่แสงอาทิตย์ก็ส่องลงไปได้อย่างยากเย็น ทันทีที่เท้าถึงพื้น ก็มีสิ่งเคลื่อนไหวคืบคลานเข้ามาใกล้ๆ โชคดีที่เจ้าลิงเผือกไหวตัวเสียก่อน มันกระโดดขึ้นต้นไม้ที่เล็กกว่า หนีไปให้พ้นจากศัตรูที่มันยังมองไม่เห็น แล้วรีบปีนขึ้นข้างบน จริงๆ ข้างบนนี้ปลอดภัยกว่า สว่างกว่าด้วย

ข้างบนนี้ก็เชื่อว่าปลอดภัยเสมอไป มันกำลังเผชิญหน้ากับ พวกเดียวกัน ที่พวกนั้นเข้าใจว่า

เจ้าลึงเือกนี่ คือผู้บุกรุก มันเป็นสัตว์แปลกถิ่น สัตว์ก็ไม่เหมือนกัน และเข้ามาโดยไม่บอกกล่าวกันก่อน ที่จริง พวกมันกำลังเลียนแบบพฤติกรรมมนุษย์ ใครเป็นเจ้าถิ่นผู้มีอิทธิพล ก็จะแสดงสัญลักษณ์ ซึ่งบ่งบอกอำนาจให้ดูใหญ่กว่า มีพรรคพวกมากกว่า และมักจะรังแกพวกอื่น ที่มีอำนาจน้อยกว่า อาจจะใช้ยศศักดิ์ศรี หรือผลประโยชน์ หรือทั้งสองอย่าง

หัวหน้าลึงป่า แยกเขี้ยวยิงฟันขาววับ ร้องเจี๊ยกๆ ๆ ๆ เป็นสัญญาณ บอกให้ลูกสมุนเข้าจู่โจมผู้บุกรุก ซึ่งก็มีเพียงตัวเดียว และตัวเล็กกว่าด้วย ไม่น่าจะต้องถึงกับรุนแรงกันขนาดนี้ มันเหมือนสงครามซัดๆ ลึงเือก ต้องหนีเอาตัวรอดไว้ก่อน แต่มันคิดเข้าไป

ฝูงลึงป่าผู้ไม่มีวัฒนธรรม ต่างวิ่งรุมกันเข้ากัดทำร้ายลึงเือกน้อยผู้นางสงสาร แต่โชคคือนิดหนึ่ง ที่มันถูกกัดแค่สังตอน โทษฐานที่ถือวิสาสะ เข้ามาแบบไม่รู้ว่ใครใหญ่กว่า หากมันวิ่งรอกแบบนี้ต่อไป มีหวังชีวิตไม่รอดแน่ เพราะลึงป่าบางตัว ก็มีนิสัยพาลเกร เหมือนคนบางคนเช่นกัน ที่ชอบเอาใจเจ้านาย ทำเกินคำสั่ง ลึงเือก ถูกลึงบางตัวกัด

จนเป็นบาดแผลที่หนักเอาการ แต่ยังไม่สายเกินไป
ที่จะรีบแผ่นหนีเอาตัวรอดในตอนนี้

พวกลิงเกเร วิ่งไล่ตามลิ่งเผือกไป มองเห็น
แนวกิ่งไม้ไหวๆ เป็นทางยาว มันมุ่งหน้าไปทาง
ภูเขาที่อยู่ใกล้ๆ

เมื่อหนีพ้นจากพวกฝูงลิงป่าแล้ว ลิ่งเผือก
มองเห็นปากถ้ำ คงเป็นที่หลบภัยได้สักระยะหนึ่ง
มันจึงวิ่งเข้าไปทั้งที่มีดๆ สักครู่ ก็หยุดหันไปมองที่
ปากถ้ำ เห็นพวกลิงป่านั้น ยังคงวิ่งไล่ตามมาไม่
ลดละ อยู่แค่ปากถ้ำก็ยังไม่ปลอดภัยอยู่ดี มันก็
ค่อยๆ วิ่งฝ่าความมืดเข้าไปข้างใน ฝูงลิงที่ไล่
ตามมาหยุดชะงักกันหนึ่ง แต่เมื่อได้ยินเสียงขู่ของ
หัวหน้า พวกมันก็วิ่งฝ่าความมืดเข้ามาในถ้ำ
เช่นกัน

เสียงพวกลิงป่า วิ่งไล่หลังตามมาดิดๆ ลิ่ง
เผือกมองเห็นแสงสว่างรำไรข้างหน้า รีบไปคิดว่า
เพราะที่นั่นมันมืดเกินไป อาจพลาดท่าถูกพวกลิงป่า
บ้านี้กัดทำร้ายเอาอีกก็ได้ มันจึงมุ่งหน้าไปที่นั่น

วิ่งมาเพลินๆ ลิ่งเผือกเกือบพลัดตกลงไปใน
ร่องเหว มันมองตามแสงสว่างที่ลอดมาจากปล่อง
ขนาดใหญ่ที่อยู่บนเพดานอุโมงค์ถ้ำ เห็นวัตถุตุ้ก

แก้วที่มันทำหล่น วางอยู่บนพื้นริมร่องเหวฝั่งตรงข้าม มันดีใจ เดินสายไปมา เพราะไม่รู้ว่าจะไปเอามาได้ยังไง เพราะร่องเหวนั้น มันกว้างเกินไป

ไม่นาน พวกฝูงลิงป่าก็มากันเต็ม สร้างความวิตกกังวลให้แก่ลิงเือกเป็นอย่างมาก มันหนีไม่ได้ อีกร้อแล้ว ขยับอีกก้าวเดียวก็ไม่มีที่จะยืน มันไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าร่องเหวลึกแค่ไหน

พวกลิงป่า ทอยยหลังไหลกันมาเป็นร้อยตัว แต่แล้ว เจ้าตัวที่อยู่หน้าสุด ก็สะดุดก็หยุดกับที่ ทำหน้าล่ออกแล่ง ถอยหลังไป คุณให้เพื่อนๆ ของมันถอยตามออกไป เพราะสิ่งที่พวกมันเห็น กำลังเคลื่อนออกมาจากช่องมืดๆ ค่อยๆ เลื้อยเลาะผนังถ้ำผ่านเหวลึก มุ่งไปที่ไหนสักแห่งในมุมมืด

พลัน! ก็มีเสียงกริรร้อง เจียก! ที่มุมมืดด้านหนึ่ง พวกลิงป่าตกใจ ร้องเจียกจ้าก พวกมันวิ่งหนีออกจากถ้ำไป สร้างความประหลาดใจให้แก่ลิงเือก ว่าเกิดอะไรขึ้นในนี้ แต่เมื่อสิ่งนั้นปรากฏตัวตน มันคือ อสรพิษมฤตยูเลื้อยคลานอีกตัวหนึ่ง ความประหลาดใจก็หายไปทันที ลิงเือกรวบรวมความกล้า และสติปัญญาเท่าที่มี ต้องหนีเอาตัวรอด เข้ามาทางไหนก็ออกไปทางนั้น ... โชคดีที่ อสรพิษนั้นกำลังซุ่มและเพติดเพติดกับเหยื่อ

ตๆ ที่พลัดหลงมาให้มันจับเล่น โดยไม่ต้องออกแรงค้นหา ถึงเผือกก็ค่อยๆ ถอยห่างออกมาอย่างเงิบกริบ เมื่อพ้นระยะอันตราย มันก็กระโดดโหยง ไล่ตีนลิงเผ่นหนีออกจากถ้ำอย่างรวดเร็ว

เมื่อออกมาถึงปากถ้ำ พวกลิงป่าก็ไปกันหมดแล้ว มันถอนหายใจด้วยความอ่อนเพลีย เขามือข้างหนึ่งลูบค้ำที่บริเวณหน้าอก ซึ่งปรากฏเป็นรอยบุ๋มลึกที่มีรูปร่างและสัดส่วนใกล้เคียงกับวัตถุเหล็กแก้ว จากนั้นก็เอามืออีกข้าง ลูบที่บาดแผลที่ถูกกัด แผลฉกรรจ์ไม่เบา มันคิดว่าจะต้องกลับไปรักษาตัวที่ไหนสักแห่ง

ช่วงแรกๆ มันต้องคอยหลบหลีกพวกลิงป่าอยู่ตลอดเวลา กลายเป็นลิงที่หากินอย่างโดดเดี่ยว ไม่มีเพื่อน ไม่มีหลักค้ำประกันว่า ชีวิตจะอยู่รอดไปได้อีกนานหรือไม่

แต่ก็รอดมาได้ จนกระทั่งค่ำของวันหนึ่ง ขณะที่มันนั่งจับจ้องมองท้องฟ้า อยู่ที่โขดหินริมหาด เหมือนจะติดต่อดี้อสารกับใครบางคน ให้มารับมันด้วย หรือให้มาช่วยทำอะไรบางอย่างให้ ก็ปรากฏวัตถุจากท้องฟ้า ค่อยๆ ตก มันไม่รู้ว่าสิ่งที่มันเห็นนั้นคือ ลูกอุกกาบาต หรือยานอวกาศของพวกเอเลี่ยนนอกโลก แต่มันมีดำแสงพุ่งเป็น

ทางยาว ใหญ่ขึ้น ๆ มั่นตกใจ รีบลงมาจากก้อนหิน แล้วแอบมองวัตถุที่หล่นมาจากปากฟ้า

วัตถุลึกลับนั้น พุ่งตรงลงมาที่ใจกลางเกาะ หล่นหายไปใต้อาณาเขต เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ด้วยแรงกระแทก จนรู้สึกได้ว่าแผ่นดินสะเทือน ด้วยความสงสัยตามประสาถึง มันจึงค่อย ๆ ไต่ไปบนภูเขาสูงนั้น เพื่อดูว่า มันคืออะไรกันแน่

ลึงเผือกไม่รู้ว่า มันอาศัยอยู่ในป่าบนเกาะนี้นานเท่าไร แต่สิ่งที่มันเห็นทุกระยะ ๒๐ ปี พวกลิงป่าก็จะล้มตาย และเปลี่ยนรุ่นไป รุ่นแล้วรุ่นเล่า จนมันเองก็นับไม่ได้ ก็ดีเหมือนกันที่ พวกลิงรุ่นใหม่ ๆ ไม่รู้จักมันและไม่เห็นว่ามันเป็นส่วนเกิน หรือเป็นศัตรูผู้บุกรุก เพราะยิ่งนานไป พวกลิงที่เกิดใหม่ก็กลายเป็นฝ่ายที่จะต้องมาทำความรู้จักกับมัน

ลึงเผือกได้รับสถานภาพเป็นลิงเจ้าป่า ที่ไม่มีตราตั้งไปโดยปริยาย ส่วนหนึ่งเพราะความแข็งแรง และมีร่างกายที่ใหญ่กว่าลิงตัวอื่น ๆ หลายช่วงตัว รวมทั้งอุปนิสัยที่สงบนิ่ง สุขุมกว่าลิงตัวอื่น ๆ ที่วัน ๆ เอาแต่เล่นหลุกหลิกเล่นซุกซน

ลึงเผือก ไม่ได้หลบหนีออกจากเกาะนี้ อาจเป็นเพราะมันไม่มีที่ไป หรือไม่ก็เป็นห่วงของลึงหนึ่ง ที่มันทำหล่นไว้ที่เกาะนี้ ทุกวัน มันจะแอบปีนขึ้นไป ที่ชะง่อนหินริมปล่องขนาดใหญ่บนภูเขา แล้วมองลงไปข้างล่าง สายตาจับจ้องไปที่ลึงของที่วางแน่นอยู่บนพื้นอุโมงค์ถ้ำ ด้วยสายตาอาลัยอาวรณ์ ครั้นจะลงไปเอา ก็กลัวเจ้างูยักษ์ รวากับกว่า งูยักษ์นั้น มันถูกตั้งให้เฝ้าทรัพย์ไว้ ลึงทุกตัวในป่านี้ต่างรู้ดีว่า มันเฝ้าดีกรอเหยื่ออยู่มากกว่า

ลึงเผือก อดทนนั่งเฝ้ารออยู่อย่างนั้น นานนับหลายพันปี

...

เมื่อพวกฝูงลึงหายไปในหมดแล้ว ลึงตั้งสติตระโกนถามลึงเผือกตัวนั้นว่า

“ถ้าท่านเป็นเจ้าของลึงนี้ ก็รับคืนไป”

ลึงเผือก ยื่นมือไปจับที่ค้ำของวัตถุผลึกแก้ว แล้วนำมันไปวางแนบหน้าอก คล้ายกับการสอดใส่ลูกกุญแจ พลัง! แสงสว่างก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้น รอบวัตถุผลึกแก้ว คล้ายกับการสตาร์ทเครื่องกลกระแฉลมเริ่มเคลื่อนไหว มันพัดมาทุกทิศทาง แสงนั้นส่องเป็นประกายสายฟ้าสีขาวอมชมพู

ขณะที่ลมเริ่มพัดแรงขึ้น ๆ ปรากฏสายฟ้าก็แรงขึ้นเช่นกัน และได้ลามาไปทั่วร่างของลิงนั้น ส่งผลให้ร่างของลิงเผือกมีขนาดใหญ่ขึ้นอีก ๓ เท่าด้วยความเร็วของลมใกล้เคียงกับพายุหมุน พัดพาทุกสิ่งปลิวว่อนไป ผิวกายสีขาวของลิงเผือกก็ค่อยๆ เลือนเป็นทองแดงโปร่งใสขาวชุน มีประกายสายฟ้าสีชมพูอ่อนๆ แลบบแลบปลาบเป็นระยะๆ ไปทั่วร่างของลิง ราวกับว่าเครื่องยนต์กำลังทำงาน พร้อมที่จะเดินทางต่อไป ลิงครู่กระแสดมก็เบาลงจนเกือบสงบนิ่ง

“เขาคือ หนุมาน เทพแห่งลิง”

“นายรู้ได้ไง?” สินสมุทร ถาม สังข์

“ห่อหมกเคยเล่าให้ฟัง”

บัดนี้ ร่างของลิงเผือก กลายสภาพเป็นเทพแห่งลิง ที่ทรงอิทธิฤทธิ์ หลังจากที่มีนรคอดยวันนี้มานานกว่า ๕,๐๐๐ ปี พวกเด็กๆ ถึงกับแยกไม่ออกว่า นี่มันเรื่องจริง หรือเรื่องในเทพนิยายกันแน่

ก่อนที่เทพแห่งลิงจะเหาะจากไป สังข์ตะโกนถามไปว่า

“พวกเรา จะออกไปจากเกาะร้างนี้ได้ยังไง?”

เทพแห่งลิ่ง หันไปมองพวกเด็ก ๆ แล้วยิ้ม
เห็นเขี้ยวแก้วทั้ง ๔ ชี้ ชาววาววับ นำอัศจรรยียิ่ง
จากนั้นก็หันหน้าไปยังทิศที่ภูเขาดังอยู่ ยกมือขวา
ขึ้น แล้วกางมือออก ผลึกแก้วใสก็ปรากฏอยู่ในกำ
มือ จากนั้น เทพแห่งลิ่ง ก็ชี้ปลายวัตถุนั้นไปยังถ้ำ
ที่พวกเด็ก ๆ เคยเข้าไปผจญภัยมา เกิดประกาย
สายฟ้าวาบ ออกจากปลายผลึกแก้วทั้งสามแตก
พุ่งไป ณ ที่บริเวณตรงนั้น เกิดเสียงดังสนั่น
แผ่นดินสะเทือน รวากับภูเขาไฟระเบิด มองเห็น
แสงพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า สว่างวาบไปทั่วทั้งเกาะ

จากนั้น เทพแห่งลิ่ง ก็ชี้ปลายผลึกแก้วใสไปที่
ทะเล ลักครู่ ก็บังเกิดสิ่งมหัศจรรย์ขึ้นอีกแล้ว
สร้างความพิศวงให้แก่พวกเด็ก ๆ สุดประมาณ

“ดูโน่น!” โสन्न้อย อุทาน พร้อมกับชี้ไปที่
ทะเล ตั้งชั้คิดว่าเอากล่องส่องทางไกล ออกส่องดู
“น้ำทะเล หายไปไหนหมด”

ลมเริ่มสงบนิ่ง ไร้วิเววของเสียงเหล่าสรรพ
สัตว์ มันเหมือนถูกมนต์สาปของพ่อมด แต่มันก็ชั่ว
คิดใจเดียว เสียงครืน! ครืน! คุ้! คุ้! ดังมาจากทะเล
เริ่มมีลมพัดมาจากทะเล เสียงพวกลิงป่า เริ่มร้อง
เจี๊ยกดังมาแต่ไกล ลมก็ทวีความแรงขึ้น ต้นไม้ไหว

โคโนเอนไปมาตามแรงลม พวกเด็ก ๆ เริ่มหวั่นใจ
ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

“สังข์ นายลองถาม ดิฉันดู ว่ามันเกิดอะไร
ขึ้น?” สินสมุทร บอก

เทพแห่งลิงยังคงยืนนิ่งอยู่ในอิริยาบถเดิม
เหมือนกับว่าไม่รู้ลึกสะทกสะท้าน หรือตกใจอะไร
เลย กับเหตุการณ์แปลกประหลาดนี้ แทนที่สังข์จะ
เอ่ยถาม กลับยกกล้องส่องไปที่ทะเล

“ตายละ!” สังข์อุทาน เพื่อนๆ ตกใจตามไป
ด้วย

“อะไร?” โสนน้อย ถาม

ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้า คือ คำตอบที่ไม่ต้อง
อธิบาย พวกเด็ก ๆ ต่างพากันวิ่งหลบไปที่หลัง
ก้อนหินใหญ่เพื่อหาที่กำบัง

เสียง ชู่! ๆ คู้! ๆ ครืน! ๆ นั้น มันดังขึ้น
พร้อมกับคลื่นทะเลยักษ์ สูงราวกับภูเขาทั้งลูก พุ่ง
เข้าสู่ฝั่ง “ตายแน่ คราวนี้ต้องตายแน่ๆ พ่อจ๋า แม่
จ๋า ช่วยลูกด้วย!” พวกเด็ก ๆ คิดเหมือนกัน ต่าง
กอดกันกลม ขณะที่ลมก็พัดทวีแรงขึ้นๆ แผ่นดิน
เริ่มสั่นไหว

“เราฝันไปใช่ไหม?” โสन्न้อย ปลอบใจตัวเอง
แล้วร้องไห้

ไม่มีใครตอบ เพราะต่างก็ตกอยู่ในสภาพและ
ความรู้สึกเดียวกัน คดีนทะเลโหมกระหน่ำพัดไปทั่ว
ทั้งเกาะ รวากับจะทำลายเกาะนี้ให้พินาศไป พวก
เด็ก ๆ ยังคงกอดกันกลม กลืนลมหายใจ หลับตา
ปี เตรียมรับชะตากรรม

ความมืดมิด เข้าครอบงำชั่วขณะ ...

“เราตายรึยัง?” โสन्न้อย ลืมตาเป็นคนแรก
เพื่อน ๆ ก็เช่นกัน ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย พวก
เด็ก ๆ ต่างมองหน้ากัน แล้วเดินออกจากที่กำบัง
เหตุการณ์ข้างนอก ก็ดูเหมือนปกติดี ลมทะเลยัง
พัดเบา ๆ เสียงน้ำทะเลก็เหมือนเดิม ท้องฟ้าก็
สดใสเหมือนที่มันเป็น

“รู้ว่าเราฝันไป” สุคศาคร ำพียงกับตัวเอง

“ไม่หรอก เราจะฝันพร้อม ๆ กัน ได้ยังไง มัน
เป็นเรื่องจริง” ลิ่งซี้ ว่า

“ลิ่งนั้น หายไปแล้ว” เอื้อย บอกเพื่อน ๆ

“หรือว่า เทพแห่งลิ่ง จะบอกปริศนาบางอย่าง
ให้เรา” ลิ่งซี้ ชั่งน้ำหนักของเหตุผลดู “เขากำลัง

บอกเราว่า อีกไม่นาน เกาะนี่กำลังจะจมเพราะ
คลื่นยักษ์ หรือไม่ก็แผ่นดินยุบ”

“แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า เมื่อไหร่?” สุก
สาครถาม ลังซ์สายศิระ

“แต่ ทำไมเขาต้องระเบิดถ้ำนั้นด้วย” เข็ดย
สงสัยต่อ “หรือว่า อาจมีบางอย่างอยู่ในนั้น ที่จะ
ช่วยพวกเราให้ออกไปจากเกาะนี่”

จริงอย่างที่เข็ดยบอก ลังซ์ก้มหน้าหลับตา
ทบทวนภาพนิมิตที่เพิ่งผ่านไปไม่นาน เขาก็เห็น
ลำแสงของวัตถุจากปากฟ้าหล่นลงมาที่ตรงนั้น
เหมือนกับที่ลิ่งเผือกเห็น

พวกเด็ก ๆ คิดตรงกันว่า พวกเขาจะต้องไป
ค้นหาเครื่องช่วยชีพ เช่น เรือ หรืออะไรก็ได้ ใน
อุโมงค์ถ้ำนั้น ที่จะพาพวกเขาออกไปจากที่นี่ พวก
เขาพยายามตีความหมายปมปริศนา จากภาพลวง
ตาเมื่อสักครู่ สิ้นสมุทร ปรีक्षाกับเพื่อนๆ ว่า

“พรุ่งนี้เช้า เราไปคูที่ถ้ำกัน”

“ขอบคุณ ขอบคุณนะที่ช่วยพวกเรา” ลังซ์
มองไปที่หาดทราย ตรงที่ลิ่งเผือกยืน เพื่อระลึกถึง
วีรกรรมของตน ราวกับว่า เขาคือผู้ปลดปล่อย
เทพแห่งลิ่งให้เป็นอิสระ ด้วยการมอบคืนบุญแก่

ให้แก่เขา และนี่คือ สิ่งตอบแทนที่เขาและเพื่อนๆ
ได้รับ

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๗ ปริศนาคำทำนาย
กลับไปที่ เว็บบุ๊มนชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>